

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Hvad Tidselen oplevede

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 106. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr05val-shoot-idm139748572510160/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Et Par uskyldige Gaaseurter og en lang tynd Kemper stod og hørte til med dyb Beundring og troede Alt hvad den sagde.

Det gamle Aasen fra Mælkevognen skottede i Veikanten hen til den blomstrende Tidselbusk, men Tåret var for kort til at naas den. 5

Og Tidselen tænkte saalænge paa Skotlands Tidsel, til hvis Slægt den regnede sig, at den tilsidst troede sig kommen fra Skotland og at dens Forsældre selv vare groede ind i Rigets Vaaben. Det var en stor Tanke, men stor Tidsel kan nok have stor Tanke. 10

»Man er tidt af saa fornem Familie, at man ikke tør vide det!« sagde Nelden, som groede tæt ved, den havde ogsaa ligesom en Aenselse om, at den kunde blive »Nattelding,« blev den rigtigt behandlet.

Og Sommeren gik, og Efteraaret gik; Bladene faldt af Træerne, Blomsterne fik stærke Farver og mindre Duft. Gartner-Lærlingen sang i Haven, hen over Stakittet:

»Opad Bakken, nedad Bakken,
Det er hele Almanakken!«

De unge Grantræer i Skoven begyndte at faae Julekængsel, 20 men der var lang Tid til Julen.

»Her staaer jeg endnu!« sagde Tidselen. »Det er, som om Ingen tænkte paa mig, og jeg har dog sluttet Partiet; forlovede bleve de, og Bryllup have de holdt, det er nu otte Dage siden. Ja, jeg gjør ikke et Skridt, for jeg kan ikke.« 25

Der gik endnu nogle Uger; Tidselen stod med sin sidste eneste Blomst, stor og fyldig, nær ved Roden var den skudt frem, Vinden blæste koldt hen over den, Farverne gik, Prægten gik, 30 Blomsterbægeret, stort som for Blomsten paa en Ærteskok, viste sig, som en forsvundet Solsikke.

Da kom i Haven det unge Par, nu Mand og Kone; de gik langs Stakittet, den unge Frue saae ud over det.

»Der staaer endnu den store Tidsel!« sagde hun. »Nu har den ikke Blomst mere!«

»Jo der er Spøgelset af den sidste!« sagde han og pegede paa 35 den sølvskinnende Rest af Blomsten, selv en Blomst.

»Deilig er den jo!« sagde hun. »En saadan maa skæres ind i Ræmmen omkring vort Billed!«

Og den unge Mand maatte igjen over Stakittet og bryde

1 en lang tynd Kemper] Kemper B. 12-19] trykt 1854, se Bbl. 669. 29 -bægeret] kr, men i K overkrævet gjennem med blyant.